

Arrest

nr. 194 579 van 2 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Emile Clausstraat 49/9
1050 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M/. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 26 oktober 2017 te Sint-Jans-Molenbeek aangetroffen in illegaal verblijf. Hij deelde aan de agenten mee Tony Silva te heten en sinds één jaar in Sint-Jans-Molenbeek te verblijven bij zijn vriendin Bijou, maar hij kon hierover geen verdere informatie geven.

Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten

[S.T.] [...]

nationaliteit: Congo (Volksrep.)

In voorkomend geval, ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene verklaarde aan de PZ Mewl dat hij samen woont met zijn vriendin [B.]. Echter betrokkene kan geen verdere gegevens in verband met zijn vriendin [B.], bij wie hij al een jaar zou verblijven, meedelen. Het feit dat betrokkene mogelijks zou samenwonen met iemand, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Indien betrokkene daadwerkelijk een vriendin zou hebben, kunnen ze door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

Op 30 oktober 2017 ontving de verwerende partij een mailbericht van de maatschappelijke assistente van het Centrum voor Illegalen in Brugge waarin zij meedeelde dat verzoeker verklaard heeft dat Silva Tony een valse naam is en dat hij geboren zou zijn op 10 oktober 1988 te Kinshasa. Hij zou Congo hebben verlaten eind 2011 en met een visum van één jaar naar Italië zijn gevlogen. In 2013 zou hij vanuit Italië, met de trein, naar België zijn gekomen alwaar hij een aankomstverklaring zou hebben

afgelegd bij de gemeente Kapellen-op-den-Bos. Hij zou na 3 maanden teruggekeerd zijn naar Italië, om in 2015 terug te keren naar België en sindsdien samen met zijn vriendin, M.V.U.L., te wonen te Molenbeek. Hij verklaarde tevens Italiaanse verblijfsdocumenten te hebben en een verstreken paspoort. Hij zou een nicht in België hebben en een broer in Frankrijk. Zijn moeder zou nog steeds in Kinshasa wonen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Tevens werpt hij op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout en maakt hij gewag van *“de l'insuffisance dans les causes”*.

In zijn betoog werpt verzoeker dan weer de schending op van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“En ce que ;

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50);

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...] [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59);

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34);

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257);

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où il le contraint à quitter le territoire de l'espace Schengen alors qu'il a une carte d'identité émise par les autorités italiennes et qui expire en 2022 (pièce;

Que la décision entreprise constitue la mise en oeuvre du droit européenne dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant invoque des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment :

- il a une carte d'identité émise par les autorités italiennes qui expire en 2022 (pièce 3) ;

- L'existence d'une vie familiale en Belgique avec notamment, sa compagne, Mme [V.U.L.M.] avec laquelle il vit effectivement pendant son séjour en Belgique et sa soeur ;

Que la partie adverse n'a pas donné au requérant l'occasion de faire valoir son point de vue de manière utile et effective ;

Que le droit à être entendu aurait pu permettre au requérant de modifier l'erreur sur l'identité communiquée à la police ;

Que s'il avait été entendu, le requérant aurait pu communiquer à la partie adverse des éléments sur son identité, sur son séjour en Italie et sur sa vie familiale ;

Que ce comportement de la partie adverse constitue une violation du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ;

Que dans la mesure où la décision entreprise a été prise unilatéralement par la partie adverse et qu'il en ressort nullement que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cet acte, le requérant n'a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent, le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie adverse de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations ;

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier ;

Qu'aucun élément du dossier administratif ne permet de dispenser la partie adverse de son obligation d'entendre le requérant avant de prendre la décision querellée ;

Attendu que la réalité de la vie familiale et privée du requérant en Belgique n'est pas contestable ;

Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs ne soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie familiale du requérant et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'il mène en Belgique ;

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation du requérant avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre ;

Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par le requérant en Belgique depuis plusieurs années, plus particulièrement avec sa compagne, est ainsi couvert par la protection conférée par l'article 8 et que la partie adverse ne souffle mot de la vie privée et familiale du requérant, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ;

Que la partie adverse reste totalement en défaut d'établir que l'ingérence que constitue la décision litigieuse dans la vie privée et familiale du requérant est nécessaire et proportionnée à un des buts visés à l'article 82 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales alors qu'il lui incombait de faire apparaître dans la motivation de sa décision qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé par l'acte attaqué et la gravité de l'atteinte au droit au respect de sa vie privée et familiale, ce qu'elle ne fait nullement ;

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait connaissance et, partant, que l'acte viole l'article 8 de la CEDH ;

Qu'en ne motivant pas sa décision en référence à la vie privée et familiale que mène le requérant en Belgique, la décision litigieuse contrevient manifestement à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;”

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd aangaande zijn gezinsleven. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat verzoeker slecht geplaatst is om dit niet afdoende te achten, daar waar hij niet in concreto aantoonde een gezinsleven te leiden in België dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM en niet de waarheid vertelt over zijn gezinsleven wanneer hij wordt gehoord door de autoriteiten op 26 oktober 2017. Verzoeker kan voorts ook niet de verwachting koesteren dat de verwerende partij motiveert aangaande zijn privéleven in België als hij dit evenmin concretiseert en niet verder komt dan op stereotiepe wijze te stellen dat de verwerende partij had moeten motiveren aangaande en rekening had moeten houden met *“l'ensemble des circonstances de fait de la situation du requérant”* en met *“des relations sociales, affectives et familiales nouées par le requérant en Belgique depuis plusieurs années”*.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve verder te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij niet gehoord werd door de verwerende partij en dat mocht dit gebeurd zijn, hij gegevens zou hebben verstrekt die tot een andersluidende beslissing zouden hebben geleid. Tevens is hij van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

2.3.2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in diverse arresten (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12) gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.3.2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in tegenstelling tot wat hij opwerpt in zijn verzoekschrift wel degelijk werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd getroffen. Immers bevindt zich in het administratief dossier een administratief verslag vreemdelingencontrole dat door de federale politie op 26 oktober 2017 werd opgesteld, waaruit blijkt dat verzoeker, die door de politie geïntercepteerd werd omdat hij bleek te rijden met een voertuig dat geseind is door het Verenigd Koninkrijk, de kans heeft gekregen zijn standpunt naar voren te brengen. Verzoeker heeft verklaard Tony Silva te heten, niet te beschikken over documenten en sedert een jaar samen te wonen met een vriendin in Molenbeek, genaamd Bijou over wie hij geen verdere details kon verstrekken. Uit het gestelde in punt 1 blijkt dat hij daarna verklaart een andere identiteit te hebben, te beschikken over een verblijfstitel in Italië en een vriendin te hebben die niet Bijou maar M.V.U.L. heet en met haar samen te wonen sedert 2015. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker bezwaarlijk gewag kan maken van een schending van het hoorrecht, van de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste appreciatiefout van de verwerende partij bij het beoordelen van zijn geval als blijkt dat hij wel degelijk gehoord werd alvorens de bestreden beslissing werd getroffen, maar niet de waarheid heeft verteld. Verzoeker heeft namelijk de plicht om mee te werken met de autoriteiten en onmiddellijk de waarheid te vertellen bij zijn gehoor door de politie. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota toont verzoeker niet aan dat hij in de onmogelijkheid was om onmiddellijk de elementen die zijn zaak daadwerkelijk kenmerken, aan te halen tijdens zijn gehoor door de politie op 26 oktober 2017. De verzoekende partij stelt integendeel ter terechtzitting niet in te zien waarom zij een valse identiteit heeft opgegeven bij haar gehoor door de politie op 26 oktober 2017.

2.3.2.6. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat zelfs indien de elementen onmiddellijk voorlagen die verzoeker pas later, na het treffen van de bestreden beslissing, meedeelt, dit geen aanleiding zou gegeven hebben tot een andersluidende beslissing, minstens toont verzoeker dit niet aan. Immers blijkt nog steeds niet dat verzoeker beschikt over een geldig nationaal paspoort, heeft hij nog steeds de Congolese nationaliteit en het bezit van een Italiaanse verblijfstitel (identiteitskaart geldig tot 2022), maakt niet dat hij op legale wijze in het Rijk verblijft. Dit wordt ook niet aangetoond door stuk 2 bij het verzoekschrift dat een verstreken aankomstverklaring betreft waarin gesteld wordt dat verzoeker toegelaten wordt tot een verblijf in het Rijk tot 27 mei 2013. Verzoekende partij beseft zelf dat ze niet legaal in het Rijk verblijft wanneer ze ter terechtzitting stelt dat ze beschikt over documenten en dat het zou volstaan om de juiste procedures te volgen om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Het gegeven dat verzoeker naderhand zijn ware identiteit onthult, heeft niet meer als gevolg dan dat verzoekers alias figureert op de bestreden beslissing, wat niet maakt dat de bestreden beslissing niet meer kan standhouden. Verder verhindert de bestreden beslissing niet dat verzoeker zich begeeft naar Italië. Immers stelt de bestreden beslissing in de aanhef dat hij het bevel krijgt om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar te begeven. Voorts toont verzoeker met het louter meedelen van de ware identiteit van zijn vriendin en het verstrekken van haar identiteitskaart

niet aan dat er sprake is van een duurzame relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Degene die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM en een ongeoorloofde inmenging in zijn gezinsleven, dient in de eerste plaats aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van voormeld verdragsartikel, quod non. Nochtans kan van verzoeker die naderhand verklaart sedert 2015 samen te wonen met zijn vriendin verwacht worden dat hij daaromtrent details kan verstrekken alsmede een begin van bewijs. Het administratief dossier bevat ook geen stukken waaruit blijkt dat verzoeker enige démarches op verblijfsvlak heeft gezet om op basis van zijn relatie tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Verzoeker kan ten slotte in zijn betoog niet dienstig verwijzen naar de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Immers blijkt niet dat er sprake is van een gezinsleven, voert verzoeker niet aan dat er sprake is van een kind en voert hij evenmin aan dat zijn gezondheidstoestand van die aard is dat hiermee rekening diende te worden gehouden.

Het enig middel is niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat geen ernstig middel werd ontwikkeld, volstaat om huidige vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA